

lem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke). Naar jeg ikke allerede i Lørdags udtalte mig derom, var det, fordi jeg altid sætter Pris paa, naar en Sag af større Rækkevidde er under Behandling, at kunne drøfte den i Overværelse af den, som har draget den frem. Men naar jeg nu har faaet Ordet, vil jeg benytte Lejligheden til ogsaa at stræbe efter i al Korthed at besvare forskellige af de Spørgsmaal, som det ærede Medlem, der nu satte sig (Sabroe), rettede til mig. Det ærede Medlem ankede over, at der ikke paa Finansloven var foreslaaet Forhøjelse af Lønningerne til en Del af de fast ansatte Personer ved Aarhus Sindssygeanstalt. Jeg skal derom sige, at der ved dette Finanslovsforslag er foreslaaet Forhøjelser til det faste Personale ved alle Statens Sindssygeanstalter, og naar der ikke samtidigt er foreslaaet nogen Forhøjelse af det underordnede Personales Lønninger, ligger det simpelthen deri, at disse Lønninger ved tidligere Finanslove ere blevne forhøjede, og at de paagældende, i alt Fald efter, hvad der hidtil har foreligget for mig, maa antages nu at være tilfredse og fyldestgjorte. Det ærede Medlem rejste en Anke over, at 5 Underofficerer fra Nyborgs Garnison, der vare blevne afsatte paa Grund af deres Behandling af Soldaterne, vare blevne — som det ærede Medlem sagde — forcerede frem til offentlige Tjenester i Civiletaten. Jeg havde ventet, at det ærede Medlem vilde nærmere have paapeget, til hvilke Tjenester disse Mænd vare, som han udtrykte sig, forcerede frem, altsaa bragte frem til Til sidesættelse af andre. Jeg troede, da det ærede Medlem begyndte at tale om Arrestforvarerne, at disse 5 Underofficerer eller i ethvert Tilfælde nogle af dem maatte være blevne forcerede frem til Arrestforvarere, men det ærede Medlem endte sin Omtale af dette Punkt med netop at sige, at dette vidste han ikke noget om. Idet jeg nu meget gerne erkender det rigtige i, at det ærede Medlem drager Misbrug, som maatte finde Sted, frem her, vil jeg dog haabe, at han ikke vil gaa for stærkt i Rette med mig, naar jeg i min Egenskab af et noget ældre Medlem i dette Ting giver ham den Henstilling kun at drage Misbrug frem, som han ved bestemt Besked om og bestemt kan paapege. Hvad Spørgsmaalet i sin Almindelighed angaar, om Ansættelse af Underofficerer som Arrestforvarere, vil jeg derom sige, at medens jeg personligt ikke mener, at Underofficerer i og for sig frem for andre bør foretrækkes til

disse Stillinger, mener jeg dog heller ikke, at de bør udelukkes derfra, naar de ellers ere kvalificerede dertil. Men hele det Spørgsmaal, hvorom det ærede Medlem henvendte sig til mig, har Justitsministeren, som Lovgivningen er, slet ikke noget at gøre med. Forholdet er det, at ved Arresthusene paa Landet beskikkes Arrestforvarerne efter de almindelige Lovregler af min højtærede Kollega Krigsministeren. Der er nemlig en Lovregel, hvorefter Underofficerer have fortrinvis Ret til Arrestforvarerstillingerne paa Landet. Ved Arresthusene i Købstæderne beskikkes Arrestforvarerne heller ikke af Justitsministeren, men derimod af vedkommende Kommunalbestyrelse. Hvis der altsaa f. Eks. i Aarhus skulde være beskikket til Arrestforvarer en Mand, som ikke burde have været beskikket, saa bør det ærede Medlem vende sin Klage ikke mod Justitsministeriet, men mod Kommunalbestyrelsen i Aarhus.

Det ærede Medlem mente, at der var mange andre Børn, end straffede Børn eller Børn, som i Justits- og Politisager faldt i Øvrighedens Hænder, for hvilke der burde drages Omsorg. Heri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Men Tanken om at gøre noget for forsømte og vanartede Børn vil selvfølgelig i Fremtiden ikke indskrænke sig, saa lidt som den har gjort det i Fortiden, til alene at angaa Børn, der ere straffede eller staa foran Udsigten til at skulle straffes. Den vil selvfølgelig ogsaa omfatte Børn af den Natur, som han, gaaende ud fra et enkelt Tilfælde, nævnte. Naar nu det ærede Medlem klager over, at Autoriteterne ikke forud for den Forbrydelse, der skete i Allerup Bakker — det er vist saaledes Stedet hedder — skred ind og tog disse Børn fra Forældrene og fik dem anbragte i Plejehjem, maa jeg sige, at det er en saa speciel Sag, at jeg ikke uden at kende den i Enkelthederne vil være i Stand til at udtale mig derom. Men jeg vil dog i al Almindelighed sige — og deri vil vist det ærede Medlem give mig Ret —, at man bør være noget forsigtig med at paakalde Autoriteternes Indskriden lige over for Børn, som endnu ikke enten aabenlyst ere komne i Konflikt med Lovene eller aabenlyst og vitterligt ere udsatte for Vanrøgt og Forsømmelighed i Henseende til deres Opdragelse. Skulde man i den Henseende gaa for vidt, vilde man komme til en Inkvisition og Indgriben fra Øvrighedens Side i det private Familieforhold, som vilde være alt andet end heldigt. Naar det ærede Medlem